

Chương thứ 3

HOA NHƯ NGỌC LÂN HƯƠNG TIẾC NGỌC

Màn đêm buông xuống.

Một người đi nhàn nhã từ bóng tối bên ngoài vào, trên đầu đội chiếc mũ tròn châu màu tím thẫm, trên người mặc chiếc quần hoa bào, bên ngoài choàng một tấm áo đoạn đủ năm màu, đeo nịt da nạm từng thạch, khảm hai mươi bốn hạt tròn châu lông lánh, mỗi hạt tròn quay, to chừng bằng mắt rồng.

Gương mặt y cũng tròn láng tròn tựa như những hạt tròn châu, mũi hình lên trời, cặp mắt đen lánh, đôi môi hồng như anh đào, không cười mà đã có ba phần như cười.

Dưới ánh đèn nhìn lại, xem ra y còn kiêu diễm hơn cả các cô trẻ trung xinh đẹp.

Nhưng mỗi người ở đó vừa thấy y, hình như ai ai cũng biến hẳn sắc mặt.

- Hoa Như Ngọc!

Dù có ai chưa từng gặp y, cũng biết y là Hoa Như Ngọc.

Y quả thật là một người như hoa tựa ngọc.

Không phải đàn bà, là đàn ông.

Chính Hoa Như Ngọc cũng biết, những người như y trên đời này không có mấy kẻ.

Vì vậy, tuy thái độ của y rất là nhã nhặn, mặt mũi của y trông rất kiêu ngạo.

Y mỉm cười bước vào, nhưng chẳng thềm nhìn đến ai trong bọn Kim Bồ Tát, y chỉ chăm chú nhìn Phong Tứ Nương đang nằm dưới đất, dịu dàng nói:

- Cô còn sống thiên kiều bách mỹ bao nhiêu, chết rồi chẳng ai buồn hỏi, thôi mong linh hồn cô mau về chốn Cực Lạc, người khác có vô tình vô nghĩa thì Hoa Như Ngọc này cũng xin nhất định chiếu cố cho cô.

Nhân Thượng Nhân nhin không nổi cười nhạt nói:

- Người chiếu cố cho nàng ta ?

Hoa Như Ngọc thở dài nói:

- Ta và cô ta vô thân vô cố, nhưng không nỡ nhìn thấy cô ta chết rồi bị người khác bỏ rơi như vậy.

Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nói:

- Người biến thành kẻ tốt bụng bao giờ thế ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta vốn là kẻ lân hương tiếc ngọc mà.

Nhân Thượng Nhân nói:

- Nghe người nói bùi tai quá, không phải nàng ta chết dưới tay người sao ?

Hoa Như Ngọc bấy giờ mới ngẩng đầu lên nhìn y một cái, hững hờ cười nói:

- Cô ta chết dưới tay ta, không lẽ người tính báo thù sao ?

Nhân Thượng Nhân không nói gì nữa, đương nhiên y chẳng vì một người chết mà liều mạng với Hoa Như Ngọc.

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Kim Bò Tát có lòng dạ bồ tát, có phải ông sắp lo liệu hậu sự cho cô ta không ?

Kim Bò Tát không mở miệng.

Hoa Như Ngọc nói:

- Lệ Thanh Phong nổi danh hiệp đạo, không lẽ cũng không chịu ?

Lệ Thanh Phong bặm chặt môi.

Hoa Như Ngọc thở ra, nói:

- Ba vị thì ra không có ai muốn, thôi thì chuyện hậu sự của cô ta, ta lo vậy.

Y vẫy tay, phía ngoài có hai thiếu nữ mặc áo xanh lách vào, xốc tử thi Phong Tứ Nương lên, nhanh nhẹn đem ra tới cửa, lách người một cái, lại biến mất trong màn đêm.

Hoa Như Ngọc buồn rầu lắm bặm một mình:

- Thế thái nhân tình nóng lạnh bất thường, hôm nay mình lo liệu cho cô ta, không biết mai sau, ai sẽ lo cho mình đây ?

Y than thở một hồi, từ từ bước ra, tuy y bước nhẹ nhàng, chỗ y qua, lập tức hiện ra hai hàng dấu chân sâu hoắm dưới đất.

Lệ Thanh Phong vốn đang tính rượt theo, thấy dấu chân, lập tức nhịn lại.

Kim Bò Tát lắc lắc đầu, lắm bặm trong miệng:

- Người này mặt mày đẹp như hoa như ngọc vậy, lòng dạ thì như cộp như beo, thật ta không hiểu hẳn lại đây thu xác Phong Tứ Nương làm gì ?

Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nói:

- Không chừng hẳn muốn đổi món, tính ăn thịt người chết.

Hoa Như Ngọc ăn cả thịt người chết sao ?

Phong Tứ Nương chưa chết, lúc nàng mở mắt ra, gương mặt Tâm Tâm lộ lộ ở đó.

Bàn tay của Tâm Tâm cũng chẳng bị chặt đi đâu, hai bàn tay cô còn nguyên dạng, không những vậy, còn thuôn dài tú nhả, ngay một điểm thụ thương cũng không thấy dấu.

Phong Tứ Nương kinh ngạc nhìn cô, hỏi:

- Bàn tay em ...

Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:

- Tay em chẳng đẹp như tay Tứ Nương.

Phong Tứ Nương nói:

- Em vẫn còn hai bàn tay ?

Tâm Tâm nói:

- Trước giờ em vẫn có hai bàn tay.

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Chị tưởng em có tới ba bàn tay đấy.

Tâm Tâm hỏi:

- Làm sao tới ba bàn tay ?

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu không phải có ba bàn tay, vậy thì bàn tay bị trúng độc hồi nãy sao không thấy nữa.

Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:

- Nếu ngay cả một tý độc đó em còn chịu không nổi, dù em có ba chục bàn tay cũng chẳng còn thấy đâu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chỉ có một tý độc thôi sao ?

Tâm Tâm đáp:

- Một tý chút xíu nữa là.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng lúc này em ...

Tâm Tâm nói:

- Lúc này em chỉ muốn cho Tứ Nương biết, lão quái vật ấy là hạng người thế nào thôi.

Phong Tứ Nương nhìn dính vào cô ta một hồi lâu, rồi nói:

- Lúc này có phải ta đã nói, em nhất định sẽ có một đấng lang quân như ý mình không ?

Tâm Tâm nói:

- Dạ.

Phong Tứ Nương lại thở ra nói:

- Bây giờ, thật tình ta lo dùm cho cái vị lang quân như ý của em, có cô vợ như em, đàn ông nuốt sao cho trôi ?

Trong phòng trang trí rất hoa lệ và thanh nhã.

Phong Tứ Nương nhìn quanh một lượt, bất giác cất tiếng hỏi:

- Tại sao ta lại đến nơi đây ?

Tâm tâm nói:

- Chúng em khiêng chị đến đây đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Khiêng ta lại ?

Tâm Tâm nói:

- Lúc này chị đã chết đi một lần.

Phong Tứ Nương chớp mắt, hỏi:

- Ta chết ra sao ?

Tâm Tâm nói:

- Bộ y phục em đưa cho chị có độc.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y phục mà hạ độc được sao ?

Tâm Tâm đáp:

- Người khác không làm được, Hoa công tử làm được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao y muốn hạ độc giết ta ?

Tâm Tâm che miệng cười nói:

- Bởi vì ông ta sợ người ta tranh nhau xé chị ra nhiều mảnh.

Phong Tứ Nương cười khỏ nói:

- Lúc này lại tranh giành ta thật cũng không ít.

Tâm Tâm nói:

- Nhưng chị chết rồi, bọn người đó còn không muốn đụng vào chéo áo của chị nữa là khác.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, mấy em khiêng ta về đây.

Tâm Tâm dịu dàng nói:

- Chị chết hay sống, chúng em đều lo lắng đầy đủ cho chị.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các người cứu luôn được cả người chết sao ?

Tâm Tâm đáp:

- Người khác không làm được, Hoa công tử làm được.

Phong Tứ Nương than thở:

- Xem ra cái vị Hoa công tử của các em thật là người có bản sự không nhỏ.

Tâm Tâm thở ra nói:

- Nói thật với chị, em chưa thấy ai bản lĩnh sánh được với ông ta.

Phong Tứ Nương trông mắt long lanh, hỏi:

- Tại sao em không đưa ta lại gặp y xem ?

Tâm Tâm cười đáp:

- Dù em muốn cản không để chị gặp ông ta, ông ta cũng không chịu.

Bỗng nghe có người từ ngoài rèm cửa nói vào:

- Công tử nhắn lại, Tứ Nương có tỉnh dậy rồi, xin mời ra ngoài tiền đình uống rượu.

Tiền đình trang trí lại càng ra vẻ phú quý đường bệ, y như một cảnh đẹp trong tranh vẽ.

Trên bàn đã bày dọn đầy rượu thịt.

Tâm Tâm nói:

- Hôm nay đồ ăn em chọn đây, có món Phì Kê Thiêu Áp tử, Vân Phiến đậu hủ nhất phẩm, Yến oa hỏa huân kê ty, Tán ty oa thiêu kê nhất phẩm, ...

Cô nói huyên thiên một hơi mấy chục món ăn, chưa nói xong, Phong Tứ Nương nghe muốn sững người ra.

Tâm Tâm lại nói:

- Bàn ăn này em chiêu theo thực đơn trong ngự trù phòng làm ra đấy, không biết ăn có đủ không.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Em còn chưa biết đủ nữa sao ?

Tâm Tâm nói:

- Dạ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Em coi chị giống ai ? Phật Di Lặc sao ?

Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:

- Em biết một điều, chắc là chị đói dữ lắm.

Phong Tứ Nương thở ra, cười khỏ nói:

- Ta quả thật có đói lắm đấy, có điều bao nhiêu là gà là vịt là cá là thịt, đừng nói ăn, nhìn không đủ no.

Nàng vừa ngồi xuống, bỗng thấy có người vén rèm bước vào.

Ngay Phong Tứ Nương cũng chưa thấy ai đẹp như người đàn ông này ... đàn ông nàng đã gặp qua vốn không phải trong số ít.

Hoa Như Ngọc mỉm cười chấp tay làm lễ, xong rồi lại chau mày, hỏi:

- Hôm nay ai chuẩn bị đồ ăn thế ?

Tâm Tâm nói:

- Dạ em.

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Người thật là thô dã, người bày bao nhiêu đó gà vịt cá thịt ê hê trên bàn, Tứ Nương đừng nói ăn, nhìn không cũng đủ no.

Phong Tứ Nương nhin không nổi cười nói:

- Không ngờ Hoa công tử lại là tri kỷ của tôi.

Hoa Như Ngọc nói:

- Được một người hồng phấn tri kỷ như Tứ Nương, Hoa Như Ngọc có chết cũng không gì oán hận.

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Ông không chết đâu, người chết ông còn cứu được, chính ông làm sao chết cho được ?

Hoa Như Ngọc than thở:

- Xem ra con bé Tâm Tâm lại lắm lời nữa.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng cô bé còn chưa cho tôi biết, nơi đây là đâu.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Tứ Nương lúc trước đến chỗ nào ?

Phong Tứ Nương nói:

- Loạn Thạch Sơn.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nơi đây chính là Loạn Thạch Sơn.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt hỏi:

- Loạn Thạch Sơn mà cũng có chỗ đẹp đẽ thế này sao ?

Hoa Như Ngọc cười nụ nói:

- Trước giờ ta không muốn ngược đãi mình quá thôi.

Phong Tứ Nương lại bật cười nói:

- Xem ra không những ông là tri kỷ của tôi, ông còn là người đồng đạo.

Hoa Như Ngọc nói:

- Chỉ cần Tứ Nương đừng coi ta đồng đạo như bọn Kim Bồ Tát là ta mãn nguyện lắm rồi.

Phong Tứ Nương nhìn đăm đăm vào y, một hồi thật lâu, mới cất tiếng hỏi chậm chậm:

- Ông không cùng một bọn với họ ?

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Kim Bồ Tát cốt ý là tiên, Nhân Thượng Nhân và Lệ Thanh Phong thì mạng người, Tứ Nương xem ta có phải là hạng người mưu tài hại mệnh không ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Không giống, nhưng bọn họ tính lấy tiền của ai, lấy mạng của ai ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, đương nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải ông vì Tiêu Thập Nhất Lang mà lại đây không ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Không phải.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thật không phải không ?

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Đừng nói là một Tiêu Thập Nhất Lang, dù có tới mười Tiêu Thập Nhất Lang cũng không làm ta động lòng lại chốn hang hóc chường khí như thế này.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Cái gì làm ông động lòng ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Một người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nàng.

Phong Tứ Nương lại bật cười, nói:

- Tôi thích đàn ông nói láo, những lời nói láo dù gì cũng làm người ta thư thái trong lòng.

Hoa Như Ngọc lại thở ra nói:

- Tiếc là lần này ta không nói đùa.

Phong Tứ Nương nói:

- Thế sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Trừ nàng ra, còn ai trên đời này khiến cho ta phải lại một nơi như thế này.

Phong Tứ Nương trừng mắt nói:

- Hình như tôi không khiến ông phải lại nơi như thế này.

Hoa Như Ngọc nói:

- Tiếc là ta không đến không được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không đến không được ? Tại sao ?

Hoa Như Ngọc lại thở ra nói:

- Làm chồng mà biết vợ bị nguy cấp, đương nhiên không lại cứu không được.

Phong Tứ Nương bật cười nói:

- Thì ra Hoa đại ca vì Hoa đại tẩu mà phải lại đây.

Hoa Như Ngọc nói:

-- .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hoa đại tẩu của chúng ta, ắt hẳn cũng là một mỹ nhân như hoa tựa ngọc đây ?

Hoa Như Ngọc gật đầu, cặp mắt nhìn không chớp vào gương mặt Phong Tứ Nương, bỗng nhiên thở ra một hơi, nói:

- Cái vị Hoa đại tẩu này quả nhiên là một mỹ nhân như hoa tựa ngọc, thật tình ta không biết đã tu mấy kiếp mới có được phúc khí thể này.

Phong Tứ Nương nói:

- Do đó, ông phải để ý một chút.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Để ý chuyện gì ?

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Đề ý cặp mắt của ông, nàng ta mà biết ông lom lom nhìn tôi thế này, không chừng ăn phải dấm đây.

Hoa Như Ngọc nói:

- Không thể nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ cái vị Hoa đại tẩu này trước giờ chưa hề ăn phải giấm ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nàng thường thường vậy, nhưng nàng nhất định không ăn phải giấm của nàng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Tại vì, Hoa đại tẩu chính là nàng, mà nàng cũng chính là Hoa đại tẩu.

Phong Tứ Nương ngẩn người ra.

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Thật ra, từ hồi thành thân với nàng đến giờ, ta chưa hề nhìn đến ai khác, bất cứ ai được một người vợ như hoa tựa ngọc như nàng, nhất định không còn để mắt đến ai khác.

Phong Tứ Nương rút cuộc thở phào một hơi, nói:

- Thì ra tôi là Hoa đại tẩu.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nàng vốn là Hoa đại tẩu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tôi lấy ông hồi nào thế nhĩ ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Không lẽ chính nàng lại quên ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi quên rồi.

Hoa Như Ngọc than thở:

- Thật ra, nàng không nên quên nó, bởi vì, hôm ấy đúng ngay ngày năm tháng năm.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tết Đoan Ngọ ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Đúng vậy, chúng mình thành thân vào ngày tết Đoan Ngọ.

Trái tim của Phong Tứ Nương chìm hẳn xuống.

Đoan Ngọ năm nay trước sau mấy ngày, tâm tình nàng không mấy thoải mái ... mỗi tết Đoan Ngọ, tâm tình của nàng vẫn thế, do đó, nàng cũng chiều theo như năm trước, kiếm một chỗ giam mình vào đó.

Mấy hôm đó, chẳng những nàng không đi gặp ai, chẳng ai biết nàng đâu mà đi gặp.

Tự nàng biết mình nhất định không thể nào đã lấy Hoa Như Ngọc, nhưng ngoại trừ nàng ra, chẳng tìm đâu ra người nào chứng minh được chuyện đó.

Hoa Như Ngọc nhìn nàng, nụ cười càng lộ vẻ sảng khoái, y lại nói:

- Lễ thành hôn của mình tuy có chút vội vàng, nhưng cũng đâu vào đó phong quang lắm, chẳng những vậy còn có mai mối chứng nhân, nàng tưởng chối cũng không xong.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên bật cười nói:

- Được kết hôn với một đảng lang quân như ý thế này, tôi sung sướng còn không kịp, tại sao lại phải chối ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Nếu nàng thật tình yêu ta vậy, tại sao đêm động phòng hoa chúc lại rón rén bỏ đi mất tiêu ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Bởi vì tôi cũng quen tạt rồi, cứ đến lúc động phòng hoa chúc, tôi phải lên chuồn đi một lần.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nhưng bây giờ ta đã tìm ra nàng rồi, ta nhất định sẽ không để nàng chạy đi đâu nữa.

Phong Tứ Nương nhin không nổi than lên một tiếng nói:

- Tôi biết.

Nàng biết, lần này quả thật không cách nào thoát đi đâu được.

Do đó, nàng bỗng nhiên mơ mơ hồ hồ biến thành vợ của Hoa Như Ngọc, cái chuyện sao mà tuyệt diệu vô cùng thế ?

Bất kể ra sao, Hoa Như Ngọc cũng là một người đàn ông rất dễ nhìn, không những trẻ tuổi giàu có, mà còn ôn nhu chiều chuộng, bất cứ ai lấy hạng đàn ông như y cũng nên cảm thấy sung sướng mới phải, nhưng Phong Tứ Nương hiện tại muôn khóc mà khóc không nổi.

Hoa Như Ngọc còn đang nhìn nàng ra chiều thâm tình vô hạn, làm như hận không thể mau mau bông cô dâu mới kiêu diễm kia vào động phòng hoa chúc ngay bây giờ.

Phong Tứ Nương hận không thể bóp cổ họng cho y chết ngay lúc đó, chỉ tiếc là nàng cũng biết, muốn bóp cổ y chết không phải là chuyện dễ dàng.

Hoa Như Ngọc mỉm cười dịu dàng nói:

- Ta đã chuẩn bị dậu ra đó phòng hoa chúc rồi đấy.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Mấy thứ đồ ăn đó nếu nàng không thích thì mình đi vào động phòng thôi nhé.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt mấy lượt nói:

- Thức ăn ngon như thế, không ăn thật là tiếc.

Quả nhiên nàng bắt đầu ăn uống, không những vậy còn ăn như chưa bao giờ được ăn.

Bởi vì nàng biết, ăn xong lần này, không biết chừng nào mới được ăn lần tới.

Hoa Như Ngọc ngồi bên cạnh vừa cười hì hì vừa nhìn, vừa đợi.

Phong Tứ Nương liếc xéo qua y, nhin không nổi cười nhạt nói:

- Lấy một người vợ tham ăn như vậy, ông còn cười được sao ?

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Tại sao lại cười không được ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ ông không sợ tôi ăn hết của cải ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Lấy được một người có phúc như nàng, làm sao tôi cùng khổ cho được ?

Phong Tứ Nương thấy ngứa răng quá, thật muốn cắn miếng thịt trong người y ra, nhưng dù nàng có cắn một miếng ra, cũng nuốt không trôi.

Ngay cả một miếng thịt nhỏ nàng cũng không nuốt nổi được nữa, thịt người hay thịt heo cũng chẳng nuốt nổi.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Nàng ăn xong rồi chứ ?

Phong Tứ Nương chỉ còn nước thừa nhận:

- Hôm nay không ngon miệng lắm, ăn ít đi một chút.

Hoa Như Ngọc dịu dàng nói:

- Vậy thì bây giờ ...

Phong Tứ Nương lập tức ngắt ngang lời y:

- Bây giờ tôi muốn uống rượu, không lẽ ông không uống với tôi vài ly ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đương nhiên là ta bồi tiếp nàng.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng nói:

- Tôi uống bao nhiêu, ông uống bấy nhiêu ?

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Người ta không đi phục rượu cho tôi say, không lẽ cô dâu ngược lại muốn đi làm chuyện đó ?

Phong Tứ Nương cũng mỉm cười nói:

- Đêm tân hôn, chú rể nào lại không uống say ?

Nàng cười rõ ràng lộ đầy vẻ ác ý, quả thật nàng muốn đổ rượu cho y say mềm.

Nào ngờ Hoa Như Ngọc bề ngoài có vẻ tú khí như vậy, y uống rượu như hủ chìm.

Hạng người như Phong Tứ Nương, đổ rượu cho đàn ông say không biết đã bao nhiêu lần, nếu tử lượng nàng không có hạng, không biết đã bị say mấy mươi lượt ... như vậy, y phục của nàng cũng sẽ bị cởi ra không biết sao mà kể.

Nàng uống rượu còn có một cái tài, người ta uống rượu nhiều vào, cặp mắt biến thành lơ đãng mơ hồ, nàng uống càng nhiều, cặp mắt ngược lại càng sáng, chẳng ai biết được nàng có say hay không, do đó, tử lượng nàng tuy không hạng nhất, cũng ít người dám thi đua uống rượu với nàng.

Nào ngờ Hoa Như Ngọc cũng giống vậy, y càng uống vào nhiều chừng nào, gương mặt y càng lộ vẻ tỉnh táo chừng đó.

Cặp mắt của Phong Tứ Nương đã sáng rực lên như ánh đèn, nàng đang nhìn y lom lom, nhin không nổi hỏi:

- Ông uống rượu có lần nào say chưa ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ai uống rượu mà không bị say.

Phong Tứ Nương nói:

- Do đó, ông cũng có lần uống say ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta thường say.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng xem ông uống rượu hình như không giống thường thường bị say.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ai nói vậy, năm trước ta có uống say một lần.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Năm trước ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Năm năm trước ta cũng có say một lần.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Trong đời ông chỉ say có hai lần vậy thôi ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Hai lần đã quá nhiều rồi.

Phong Tứ Nương thở ra, cười khỏ nói:

- Có người một ngày say hai lần cũng không nề hà nhiều.

Hoa Như Ngọc nhẩn nha nói:

- Thật ra ta cũng muốn uống say, khỏ nổi không đủ rượu uống.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bao nhiêu mới đủ rượu ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Chính ta cũng không rõ, chỉ biết là năm ngoái lần đó, ta chỉ uống có mười hai vò Trúc Diệp Thanh, bèn bất tỉnh nhân sự.

Phong Tứ Nương ngăn người ra, mười hai vò Trúc Diệp Thanh, dù chỉ đem đổ vào trong bồn, cũng mất đi cả nửa ngày.

Hoa Như Ngọc nói:

- Lần này bọn ta lại vội vã, đem theo không nhiều rượu lắm, hình như cộng tất cả chỉ mười hai vò, nếu nàng hiềm còn thiếu, để ta kêu người xuống núi lấy thêm.

Phong Tứ Nương lại thở ra nói:

- Mười hai vò rượu đừng nói uống vào, đem tôi ngâm trong đó cũng đủ dư sức chết đuối.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Nàng còn muốn uống bao nhiêu nữa ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Không uống thêm giọt nào nữa.

Cặp mắt của Hoa Như Ngọc đã tít lại như Kim Bò Tát, y dịu dàng nói:

- Nếu vậy bây giờ ...

Phong Tứ Nương bỗng nhiên chồm người lên, nói:

- Bây giờ chúng ta vào động phòng.

Và cứ thế, Phong Tứ Nương đi theo một người đàn ông xa lạ vào động phòng.

Đây là lần đầu tiên nàng vào phòng hoa chúc, nàng vào phòng mà như là một kẻ liệt sĩ sắp xông pha vào chiến trường.

Phòng hoa chúc này xem ra cũng không khác gì những phòng hoa chúc khác, trong phòng nền đỏ đang cháy rực rỡ, trên giường hai chiếc gối thêu hình đôi uyên ương.

Nhưng cô dâu này lại không giống các cô dâu khác, từ đầu xuống chân nàng không có vẻ gì là một cô dâu mới.

Tâm Tâm nhoẽn miệng cười tươi tắn, cất tiếng ca:

- Kim tiêu lương thần mỹ cảnh
(Đêm nay trời thanh cảnh đẹp)
Hoa hồng liễu lục thành âm
(Hoa thì hồng lá thì xanh rợp thành bóng)
Minh niên sinh cá bạn oa oa
(Năm sau sinh một đứa bé mủm mĩm)
Bao tại hoài lý kiến thân nương
(Ôm trong lòng đi gặp mẹ)

Phong Tứ Nương bỗng nhiên vỗ tay nói:

- Hát hay quá, cô dâu có thưởng đây.

Tâm Tâm tươi tắn hỏi:

- Thưởng gì vậy ?

Phong Tứ Nương nói:

- Thưởng người một bạt tai.

Nàng thật tình tát cho cô một cái, tiếc là cô bé hồ ly tinh Tâm Tâm đã sớm đề phòng, lùi nhanh lại, còn đóng giùm luôn cửa cho.

Hoa Như Ngọc mỉm cười, nhàn nhã nói:

- Thật ra nàng cũng không cần đuổi cô bé đi, cô bé cũng đi mau.

Phong Tứ Nương cắn môi nói:

- Ai nói tôi không cần phải đuổi cô ả đi, tôi đã nóng ruột lắm rồi.

Hoa Như Ngọc cười tít mắt lại hỏi:

- Nóng ruột gì ?

Phong Tứ Nương cũng tít mắt lại hỏi:

- Ông đoán xem ?

Hình như nàng có vẻ say, bỗng nhiên xoay người lại, ngã xuống chiếc gối có thêu hình uyên ương, nheo nheo mắt nhìn Hoa Như Ngọc, bỗng nhiên lại hỏi:

- Năm nay ông bao nhiêu tuổi ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Hai mươi mốt.

Phong Tứ Nương cười khanh khách lên, nói:

- Tôi mà lấy chồng sớm, không chừng con tôi đã lớn bằng ông.

Câu nói ấy tuy có vẻ không hợp tình cảnh, nhưng lại có một kiểu phong tình nào đó diên đảo người ta.

Hoa Như Ngọc cũng bật cười, nói:

- Ta vốn thích đàn bà hơn tuổi mình, đàn bà lớn tuổi hiểu chuyện phong tình hơn.

Y mỉm cười bước lại chỗ Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương chớp mắt hỏi:

- Còn ông thì sao ? Ông có hiểu chuyện phong tình không ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Nàng sẽ biết ngay đấy thôi.

Gương mặt của Phong Tứ Nương hình như đỏ lên, nàng đỏ mặt, nhắm mắt lại.

Hơi thở của Hoa Như Ngọc hình như càng lúc càng gần.

Phong Tứ Nương rên rỉ lên một tiếng, dịu dàng gọi:

- Tiểu đệ đệ, chú là tiểu đệ đệ của ta, thơ thơ yêu chú lắm ...

Hoa Như Ngọc hình như cũng si mê ra, cười ngớ ngẩn nói:

- Chị yêu em làm sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ta yêu chú chết đi cho rồi.

Người của nàng bỗng nhiên bật lên khỏi giường, trong chớp mắt đã công ra bảy chưởng, ba cú đá.

Một người đàn ông đang trong chuyện đó, vốn không thể tránh né được, ngay một chiêu cũng không tránh né được.

Nào ngờ Hoa Như Ngọc chẳng có tí gì hôn mê, y thò tay ra, lập tức chụp cứng bàn chân của Phong Tứ Nương, bàn tay thò ra nhanh quá.

Phong Tứ Nương chỉ thấy đáy bàn chân tê dại, bao nhiêu sức lực trong người, bỗng nhiên trào hết từ đáy bàn chân ra.

Hoa Như Ngọc cởi chiếc hài cho nàng, vỗ về vào lòng bàn chân, mỉm cười nói:

- Hai bàn chân đẹp làm sao.

Phong Tứ Nương mềm cả người ra, có người đàn bà nào không sợ bị nhột dưới chân.

Nàng bỗng nhiên nhớ lại có lần vì Cát Lộc Dao, bị lọt vào tay Độc Tỷ Ưng Vương Tư Không Thự, cái lão quái vật tàn phế ấy cũng cởi chiếc hài của nàng ra, không những vậy còn đưa râu lại ngo ngoáy dưới bàn chân nàng.

Hoa Như Ngọc tuy không có râu, nhưng hai bàn tay của y so với râu còn muốn chết người, bàn tay của y ít nhất còn linh động hơn râu nhiều.

Lần ấy Tiêu Thập Nhất Lang đã lại cứu nàng, lần này thì sao nhỉ? Chỉ có trời mới biết Tiêu Thập Nhất Lang hiện giờ đang ở đâu.

Phong Tứ Nương tức quá muốn khóc lên, nhưng lại bị nhột quá muốn cười, nàng khóc cũng không được, cười cũng không được, nhịn không nổi la lối lên.

Hoa Như Ngọc thì cứ mỉm cười như không, nói:

- Nàng la lên om sòm như vậy, bên ngoài người ta nghe, nàng xem người ta sẽ nghĩ sao?

Phong Tứ Nương quả nhiên không dám la lên nữa, cắn chặt răng nói:

- Cho là ta phục ngươi rồi đấy, ngươi thả ta ra được không?

Hoa Như Ngọc nói:

- Không được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người ... người muốn làm gì ?

Hoa Như Ngọc hỏi lại:

- Nàng đoán xem ?

Phong Tứ Nương không dám đoán, nàng không dám cả nghĩ tới.

Hoa Như Ngọc nói:

- Thật ra ta đã biết nàng nhất định muốn giở trò ra, ta đang chờ đó, không ngờ nàng nhẫn nại cho được đến bây giờ.

Y thở nhẹ một hơi, nói:

- Tiếc là nàng xuất thủ bây giờ cũng còn hơi sớm tý đỉnh nhĩ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ta xuất thủ lúc nào mới là phải ?

Bây giờ nàng chỉ hy vọng khiến cho y nói thêm vài câu.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nàng nên chờ ta lên giường đã.

Phong Tứ Nương thở ra, nàng vẫn biết quả thật mình phải chờ cho đến lúc đó, nàng cũng biết cơ hội lúc đó so ra có triển vọng hơn nhiều, tiếc là nàng quá sợ hãi, nàng sợ đàn ông rớt vào người mình.

Nàng xem ra có vẻ như một người đàn bà dễ dãi, thật ra nàng chưa hề có người đàn ông chân chính nào đụng chạm tới.

Hoa Như Ngọc than thở một hồi, nói:

- Do đó có thể thấy rằng nàng chưa phải là một người đàn bà chân chính lợi hại.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng ngươi là một người đàn ông chân chính lợi hại.

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Không sai tý nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Vì chuyện này, ngươi đã xếp đặt mất bao lâu ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Đã hai ba tháng nay.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi biết mỗi tết Đoan Ngọ ta sẽ kiếm chỗ nào giam kín mình vào, do đó mới nói là đã thành hôn với ta vào ngày tết Đoan Ngọ ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Do đó nàng có muốn chối cũng không xong.

Phong Tứ Nương nói:

- Ngươi cũng biết ta đã từng chạy trốn khỏi phòng hoa chúc.

Hoa Như Ngọc nói:

- Chuyện này cũng vô số người biết, do đó, lần này nàng muốn chối, ta cũng có thể nói được là nàng lại nổi chứng cũ.

Y mỉm cười lại nói tiếp:

- Ta còn có thể nói là, nàng đã tính thành hôn với ta, nhưng vừa nghe có tin tức Tiêu Thập Nhất Lang, lập tức lại hối hận.

Phong Tứ Nương nói:

- Do đó, ta có muốn phủ nhận chuyện này, nhất định chẳng có ai tin vào.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Do đó, số nàng đã chú định sẵn, nàng phải là vợ của ta.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng ... nhưng tại sao ngươi đi làm chuyện này làm gì ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Bởi vì ta yêu nàng.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu ngươi thật tình yêu ta, ngươi không nên đối xử ta như vậy.

Hoa Như Ngọc nói:

- Chính vì ta yêu nàng thật tình, mới đối xử như thế này với nàng.

Phong Tứ Nương nói:

- Ngươi ... không lẽ ngươi tính ... tính ...

Câu nói còn lại, nàng không dám mở miệng nói hết.

Hoa Như Ngọc đang cởi áo nàng ra.

Nàng nhin không nổi lại la lói lên.

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Thảo nào mà người ta nói động phòng như là nơi giết heo, nàng la như vậy có khác gì là heo bị giết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi ... ngươi dám cởi y phục ta ra ?

Hoa Như Ngọc dịu dàng nói:

- Không những ta cởi y phục cho nàng, ta còn cởi sạch ra.

Phong Tứ Nương ngay cả la cũng la không nổi nữa, nàng bỗng nhiên phát hiện ra, toàn thân của mình trên dưới đã trần trụi trước mặt Hoa Như Ngọc, cả người nàng bỗng trở nên khấn trương nổi cả da gà lên.

Hoa Như Ngọc nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, y mỉm cười hỏi:

- Nàng gay cần gì vậy ?

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, toàn thân run rẩy không ngớt.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta biết lúc trước có người đã từng thấy nàng tắm, lúc ấy hình như nàng không khấn trương tý nào.

Hoàn cảnh đó dĩ nhiên là không đồng dạng với bây giờ, dĩ nhiên là y biết, những tên đó chẳng qua nhìn được vài lần, nhưng y thì ...

Phong Tứ Nương hần học nói:

- Bây giờ ta đã cho ngươi thấy rõ ràng rồi, ngươi còn muốn gì nữa ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đây là phòng hoa chúc, nàng là cô dâu, ta là chú rể, nàng phải biết ta muốn làm gì chứ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thật tình ngươi muốn lấy ta ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Đương nhiên.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ ... không lẽ ngươi còn chưa nhận ra, ta đã là bà già sao ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Ta nhìn không ra, ta chỉ thấy nàng như là một tiểu cô nương mới mười sáu mười bảy tuổi.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên phát hiện ra, bàn tay của y đang đặt lên đùi nàng, không những vậy còn đang nhẹ nhàng di động, bàn tay của y vừa nhẹ vừa mềm.

Phong Tứ Nương cảm thấy toàn thân mình mềm nhũn ra, vừa nóng vừa mềm, rốt cuộc nàng là một người đàn bà, là một người đàn bà ba mươi lăm tuổi.

Hoa Như Ngọc nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Nàng xem ra có vẻ khân trương quá, không lẽ trước giờ chưa có người đàn ông nào đụng vào người nàng ?

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, nước mắt trào ra hai bên má.

Hoa Như Ngọc càng cười đắc ý, nói:

- Thì ra quả thật chưa có người đàn ông nào đụng tới nàng, lấy được người đàn bà như nàng, ta quả là người có phúc ...

Người của y đã bò xuống.

Phong Tứ Nương nhắm chặt mắt lại, ứa nước mắt nói:

- Người sẽ có ngày hối hận, sẽ có ngày ...

Đây vốn là lời uy hiếp, hăm dọa, rất tiếc giọng nói của nàng mềm xèo, dù đàn bà có ương ngạnh đến đâu, tới giờ phút này, cũng đều phải biến thành mềm xèo, huống gì, Hoa Như Ngọc rốt cuộc cũng là người đàn ông rất đẹp trai.

Hết chương 3